

TIN CẬY HOÀN TOÀN VÀO ĐÁNG YÊU THƯƠNG

Kinh Thánh: Thi thiên 13:1-6

“1 Đức Giê-hô-va ôi! Ngài sẽ hằng quên tôi cho đến chừng nào? Ngài ẩn mặt cùng tôi cho đến bao giờ? 2 Tôi phải lo lắng nơi linh hồn tôi, Hằng ngày buồn thảm nơi lòng tôi cho đến bao giờ? Kẻ thù nghịch tôi sẽ trở hơn tôi cho đến chừng nào? 3 Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời tôi, xin hãy xem xét, nhậm lời tôi, Và làm cho mắt tôi được sáng, Kẻo tôi phải ngủ chết chẳng. 4 Kẻ thù nghịch nói rằng: Ta đã thắng hơn nó, Và kẻ cừ địch mừng rỡ khi tôi xiêu tó. 5 Nhưng tôi đã tin cậy nơi sự nhân từ Chúa; Lòng tôi khoái lạc về sự cứu rỗi của Chúa. 6 Tôi sẽ hát ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì Ngài đã làm ơn cho tôi.”

Gợi ý bài học Điều khiến Đa-vít đau đớn không chỉ là hoàn cảnh khó khăn, nhưng còn là cảm giác Đức Chúa Trời đang im lặng. Nỗi khổ trước mắt đã nặng nề, nhưng sự chờ đợi không biết đến bao giờ còn khiến ông mệt mỏi hơn. Vì vậy, Đa-vít liên tục hỏi: “Cho đến chừng nào?” Trong Thi Thiên 13, câu hỏi ấy được lặp lại bốn lần. Điều đó cho thấy nỗi đau của Đa-vít đã kéo dài và sâu sắc đến mức nào. Ông than thở vì sự lo âu trong lòng cứ tiếp diễn; nỗi buồn mỗi ngày vẫn không chấm dứt; kẻ thù ngày càng đắc thắng; và Đức Chúa Trời dường như đã quên ông.

Đa-vít kêu lên: **“Đức Giê-hô-va ôi! Ngài sẽ hằng quên tôi cho đến chừng nào? Ngài ẩn mặt cùng tôi cho đến bao giờ?”** Trong Cựu Ước, gương mặt Đức Chúa Trời tượng trưng cho ân điển, sự hiện diện và sự bảo vệ của Ngài. Vì vậy, khi Đa-vít nói Đức Chúa Trời “ẩn mặt”, ông đang diễn tả cảm giác Chúa quá xa cách, không còn nghe lời cầu xin và dường như không hành động trong hoàn cảnh của mình. Có những lúc người tin Chúa cũng trải qua cảm giác như vậy. Chúng ta vẫn cầu nguyện nhưng không thấy câu trả lời. Chúng ta chờ đợi nhưng hoàn cảnh không thay đổi. Chúng ta biết Chúa đang hiện diện, nhưng trong cảm xúc, Ngài lại dường như rất xa. Tuy nhiên, ngay trong lúc ấy, Đa-vít vẫn gọi Ngài là: **“Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời tôi”** Đây là một lời xưng nhận vô cùng quan trọng. Dù cảm xúc nói rằng Đức Chúa Trời đã quên ông, đức tin vẫn tuyên bố rằng Ngài là Đức Chúa Trời của ông. Hoàn cảnh có thể thay đổi. Cảm xúc có thể dao động. Nhưng mối quan hệ của Đa-vít với Đức Chúa Trời không thay đổi.

Đa-vít đang sống trong một hoàn cảnh khiến ông cảm thấy Đức Chúa Trời đã ẩn mặt. Cảm giác ấy rất thật. Nỗi đau ấy không phải là điều mơ hồ hay sự tưởng tượng. Nhưng có một sự thật còn lớn hơn cảm xúc của ông: Đức Chúa Trời vẫn luôn là Đức Chúa Trời của Đa-vít. Đôi khi cảm xúc khiến chúng ta nghĩ Chúa đã quên mình; Chúa không còn yêu mình; Chúa không nghe lời cầu nguyện; hoặc Chúa không còn quan tâm đến hoàn cảnh của mình. Nhưng đức tin không phủ nhận cảm xúc. Đức tin giúp chúng ta nhìn vượt lên trên cảm xúc để nắm giữ bản tính không thay đổi của Đức Chúa Trời. Ngài vẫn thành tín. Ngài vẫn yêu thương. Ngài vẫn là Đấng cứu giúp.

Ngài vẫn là Đức Chúa Trời của chúng ta. Chính lời xưng nhận “Đức Chúa Trời của con” đã khiến tâm hồn Đa-vít đang trượt xuống trong tuyệt vọng bắt đầu dừng lại.

Đa-vít cầu nguyện: **“xin hãy xem xét, nhậm lời tôi, Và làm cho mắt tôi được sáng, Kéo tôi phải ngủ chết chẳng.”** “Ngủ chết” không chỉ nói đến sự chết của thân thể. Nó còn có thể chỉ tình trạng thuộc linh bị tê liệt vì thất vọng quá lâu. Khi cảm giác Đức Chúa Trời vắng mặt kéo dài, một người có thể dần mất hy vọng; nghi ngờ sự hiện diện của Chúa; không còn mong đợi nơi Ngài; và rơi vào tình trạng thuộc linh mê ngủ. Nỗi sợ lớn nhất của Đa-vít không chỉ là bị kẻ thù đánh bại. Điều ông thật sự sợ là đức tin của mình sẽ suy sụp, đôi mắt thuộc linh trở nên tối tăm và ông không còn nhìn thấy Đức Chúa Trời. Vì vậy, ông cầu xin: **“Xin làm cho mắt tôi được sáng.”** Nói cách khác: “Lạy Chúa, xin giúp con nhìn thấy Ngài giữa hoàn cảnh này. Xin đừng để nỗi buồn, sự sợ hãi và lo lắng che khuất Ngài khỏi mắt con.” Đây cũng là lời cầu nguyện chúng ta cần dâng lên trong những lúc khó khăn. Không phải lúc nào chúng ta cũng cần Chúa thay đổi hoàn cảnh trước tiên. Có khi điều chúng ta cần nhất là Chúa mở mắt để mình nhìn thấy Ngài vẫn đang hiện diện trong hoàn cảnh đó.

Câu 5 là bước ngoặt quan trọng của Thi Thiên này. Đa-vít nói: **“Nhưng tôi đã tin cậy nơi sự nhân từ Chúa;”** Chữ “nhưng” rất quan trọng. Nó có nghĩa là hoàn cảnh vẫn chưa thay đổi; kẻ thù vẫn còn đó; câu trả lời vẫn chưa đến; nhưng Đa-vít quyết định tin cậy Đức Chúa Trời. Ông không nói: “Vì mọi việc đã tốt đẹp nên con tin cậy Ngài.” Ông nói: “Dù mọi việc vẫn chưa thay đổi, nhưng con vẫn tin cậy tình yêu không thay đổi của Ngài.” Điều được phục hồi trước tiên không phải là hoàn cảnh của Đa-vít, nhưng là đức tin của ông. Khi đôi mắt thuộc linh được mở ra, ông lại nhìn thấy tình yêu thành tín của Đức Chúa Trời; sự cứu rỗi của Ngài; và những ơn lành Ngài đã ban. Đức Chúa Trời vốn không hề biến mất. Chỉ vì nỗi đau và cảm xúc quá lớn nên Đa-vít không còn nhìn thấy Ngài rõ ràng. Bây giờ, khi ông nhìn lại Chúa, lời than “cho đến chừng nào” dần được thay thế bằng lời ca ngợi.

Đa-vít kết thúc bài Thi Thiên bằng lời tuyên bố: **“Lòng tôi khoái lạc về sự cứu rỗi của Chúa. Tôi sẽ hát ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì Ngài đã làm ơn cho tôi.”** Điều đáng chú ý là hoàn cảnh dường như vẫn chưa được giải quyết. Kinh Thánh không cho biết kẻ thù đã biến mất hay khó khăn đã chấm dứt. Nhưng Đa-vít đã thay đổi. Ban đầu, ông đầy lo lắng, đau buồn và tuyệt vọng. Sau khi cầu nguyện, ông bắt đầu nhớ lại tình yêu, sự cứu rỗi và những ơn lành của Đức Chúa Trời. Tâm hồn ông đi từ thất vọng đến cầu nguyện; từ cầu nguyện đến tin cậy; từ tin cậy đến vui mừng; và từ vui mừng đến ca ngợi. Đây là quyền năng của sự cầu nguyện. Cầu nguyện không phải lúc nào cũng thay đổi hoàn cảnh ngay lập tức, nhưng cầu nguyện thay đổi cách chúng ta nhìn hoàn cảnh.

Qua Thi Thiên này, chúng ta nhận biết rằng Đức Chúa Trời không quên chúng ta và cũng không thật sự ân hận khỏi chúng ta. Trong mọi hoàn cảnh, Ngài vẫn yêu thương; cứu giúp; ban ân điển; và thành tín với dân Ngài. Có lúc sự kết nối với Chúa dường như đã bị cắt đứt, nhưng thật ra mối quan hệ ấy chưa bao giờ bị mất.

Như Phao-lô khẳng định trong Rô-ma 8, không điều gì có thể phân rẽ người tin Chúa khỏi tình yêu của Đức Chúa Trời trong Chúa Giê-xu Christ. Chúng ta vẫn thuộc về Ngài. Ngài vẫn là Đức Chúa Trời của chúng ta. Ngài vẫn đứng về phía chúng ta. Vì vậy, ngay giữa lúc mọi con đường dường như bị đóng lại, chúng ta không cần phải hoàn toàn tuyệt vọng. Chúng ta có thể đứng dậy và nói như Đa-vít: “Nhưng con tin cậy nơi tình yêu không thay đổi của Ngài.” A-men.

Áp dụng bài học cho đời sống hôm nay:

Đa-vít đã không từ bỏ cầu nguyện. Ngay cả khi cảm thấy Đức Chúa Trời im lặng, ông vẫn tiếp tục nói chuyện với chính Đức Chúa Trời dường như đang im lặng ấy. Đây là điều rất quan trọng. Khi không nhận được câu trả lời, chúng ta thường dễ ngừng cầu nguyện; xa cách Chúa; khép lòng lại; hoặc tìm sự giúp đỡ ở những nơi khác. Nhưng chính lúc Chúa dường như im lặng lại là lúc chúng ta cần tiếp tục ở lại trong sự cầu nguyện.

Hãy tự hỏi: Hiện giờ tôi chỉ nhìn thấy vấn đề hay còn nhìn thấy Đức Chúa Trời lớn hơn mọi vấn đề? Môi miệng tôi đang đầy lời than trách hay lời ca ngợi?

Tôi có đang để sự thất vọng đưa mình vào “giấc ngủ thuộc linh” không?

Tôi có còn gọi Ngài là “Đức Chúa Trời của con” không?

Hôm nay, hãy cầu nguyện như Đa-vít: “Xin làm cho mắt tôi được sáng.”

Xin Chúa mở mắt chúng ta để không chỉ nhìn thấy hoàn cảnh, nhưng nhìn thấy Đấng đang ở cùng chúng ta trong hoàn cảnh ấy. Xin Ngài giúp chúng ta nhận biết rằng Ngài chưa bao giờ quên, vẫn đang lắng nghe những tiếng thở than nhỏ bé và vẫn đang thực hiện chương trình cứu rỗi của Ngài.